



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **D. H.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2014, č. j. KUJI 14446/2014, sp. zn. OOSČ 20/2014 OOSC/5,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 3. 3. 2014, č. j. KUJI 14446/2014, sp. zn. OOSČ 20/2014 OOSC/5, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 29. 10. 2013, č. j. DOP/30789/2013/4650/2013-bdin. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 22. 8. 2013 v 16:07 hod. jako řidič osobního vozidla, při jízdě na dálnici D1 v km 159,5 a katastru obce Nové Sady, ve směru na Prahu,

jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km/hod upravenou dopravní značkou „B 20a“ naměřena Policií ČR digitálním silničním rychloměrem PolCam PC 2006 rychlost 107 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 103 km/hod, čímž překročil dovolenou rychlost na dálnici o 23 km/hod.

Žalobci byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v souvislosti s vyhláškou č. 340/2003 Sb., ve znění pozdějších novel, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000 Kč.

Žalobce namítá, že jel předepsanou rychlostí v koloně vozidel za bílou dodávkou, přičemž za ním jedoucí vozidlo jelo za ním agresivně v bezprostřední blízkosti 3-4 metry. Uvádí, že jel rychlostí maximálně 80 km/hod, o čemž svědčí fakt, že nákladní vozidla jela pomaleji v pravém jízdním pruhu. Žalobce popírá, že by se události navazující po zastavení vozidla udály tak, jak uvádí policisté. Požaduje, aby policisté prokázali to, co tvrdí.

Žalobce zpochybňuje správnost nastavení měřicího přístroje, a to z důvodu, že GPS modul měřidla odkazoval na místo ležící mimo silnici, asi 927 metrů od nejbližšího bodu dálnice. Dále konstatuje, že měření začíná několik desetin sekundy po začátku, což znamená, že záznam byl buď ex post střížen, nebo nedošlo k řádnému nastavení měřicího přístroje. V obou případech šlo o nezákonně získaný důkaz. Záznam rovněž nekoresponduje co do počtu FRAME (počtu snímků za sekundu), jelikož na počátku měření je první FRAME zdvojen a dané číslo je za sebou uvedeno celkem pětkrát, následující FRAME jsou přeskočeny a další FRAME jsou zdvojené. Z chybného počítání snímků je podle žalobce zjevné, že nedošlo k řádné synchronizaci měřicího zařízení s videokamerou. Dále žalobce namítá, že záznam neprobíhá v reálném čase, proto nelze vyloučit, že v důsledku této manipulace se záznamem nebo technické závady nebyla pozměněna časová hodnota v průběhu měření, která má přímý vliv na výpočet rychlosti jízdy měřeným úsekem.

V další části žaloby žalobce namítá, že jelikož od kalibrace provedené dne 24. 10. 2012 muselo proběhnout přezutí vozidla na zimní a letní pneumatiky, ověřovací list byl přes formální podmínky v době měření neplatný a měla být provedena nová kalibrace. Měření provedené zjevně nekalibrovaným měřicím přístrojem je podle názoru žalobce neplatné a nelze jej použít jako důkaz.

Žalobce namítá existenci opomenutého důkazu – návodu k použití, z něhož by vyplynulo, že rychlost byla měřena v rozporu s návodem k použití měřicího přístroje, resp. nebylo prokázáno, že by policista měřil v souladu s návodem k použití měřicího přístroje. Zatajeným důkazem byla podle názoru žalobce porušena kontradiktornost řízení, kdy správní orgány presumují, nikoli prokazují správnost měření. Žalobce v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 29/2011, dle něhož je vyjasnění otázky, zda při měření vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku.

Žalobce dále namítá, že dokazování bylo provedeno podklady, jež nemohou samy o sobě sloužit jako důkazy. Úřední záznam jako listina sepsaná samotnými svědky je jako důkaz nepřipustný, pokud nebyl proveden výslech těchto svědků. Rovněž oznámení o

přestupku je podle názoru žalobce zjevně nepřipustným důkazem, jelikož jeho smyslem a účelem je splnění oznamovací povinnosti Policie ČR ve smyslu ust. § 58 zákona o přestupcích. Materiálně tak jde o podnět k zahájení řízení z moci úřední.

S odkazem na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva namítá, že důkazy jsou nezákonné a nepřipustné, pokud není dokazování provedeno z legálně získaných a legitimních důkazních prostředků, pokud není provedeno zákonem předjímaným způsobem a se zaručením všech práv obviněného.

Žalobce zpochybňuje použitelnost pořízeného videozáznamu, jelikož tento nebyl ohledán zákonem předjímaným způsobem, když nebylo postupováno podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 57/2010. Namítá, že o provedeném dokazování ohledáním musí být vyhotoven protokol podle ust. § 18 správního řádu.

Nesprávné nastavení parametrů měřicího zařízení nebo technickou závadu žalobce spatřuje rovněž v tom, že čas na záznamu odkazuje odchylku 18 hodin (v horním řádku je uvedeno 23. 8. 2013 10:24:58 a v záznamu je uvedeno 22. 8. 2013 16:08:39).

Konečně žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces, jelikož projednání přestupku bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce, aniž by byly naplněny podmínky dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce byl zkrácen na svém právu účasti na jednání tím, že předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno pouze zmocněnci žalobce, nikoli žalobci. Žalobce si je vědom ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož se písemnosti doručují toliko zástupci, avšak zákon o přestupcích jako lex specialis hovoří výslovně o obviněném, nikoli o účastníkovi řízení obecně; jedná se tedy o výjimku, kdy účastník řízení (obviněný) má v řízení něco osobně vykonat.

S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 24. 6. 2014 uvedl, že námitky, které žalobce uvádí ve své žalobě, nejsou dle jeho přesvědčení způsobilé atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Spáchání přestupku, ze kterého byl žalobce uznán vinným, bylo podle jeho názoru v průběhu řízení jednoznačně prokázáno na základě podkladů, které měly správní orgány k dispozici.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a proto navrhuje, aby byla zamítnuta.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku ze dne 22. 8. 2013, úřední záznam o přestupku ze dne 22. 8. 2013 sepsaný nstržm. Stanislavem Vaňkem, fotodokumentace pořízená policejním radarem PolCam doplněná videozáznamem na CD, dle nichž byla vozidlu naměřena dne 22. 8. 2013 v 16:07 hod. rychlost 107 km/hod, ověřovací list č. 235/12 ze dne 24. 10. 2012 s platností ověření do dne 23. 10. 2013, a výpis z evidenční karty řidiče žalobce.

Dne 3. 9. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce Ing. M. J. včasný odpor.

Dne 24. 9. 2013 bylo zmocněnci žalobce odesláno předvolání zástupce obviněného k ústnímu jednání v přestupkové věci nařízenému na den 29. 10. 2013 v 09:00 hod. K nařízenému ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, ani se z účasti na ústním jednání neomluvili, proto byla věc projednána v nepřítomnosti obviněného. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování sdělením obsahu listin spisového materiálu, o čemž byl pořízen protokol.

Dne 29. 10. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, č. j. DOP/30789/2013/4650/2013-bdin, proti němuž podal žalobce včasné blanketní odvolání, které nebylo ani na základě výzvy správního orgánu prvního stupně doplněno. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností rozhodnutím ze dne 3. 3. 2014, č. j. KUJI 14446/2014, sp. zn. OOSČ 20/2014 OOSC/5, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Předně se soud zabýval otázkou, zda v posuzované věci byly splněny podmínky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání věci bez přítomnosti žalobce. Soud při posouzení této otázky vycházel především z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

V rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 – 56 (všechna uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud vyslovil, že „podle ustanovení § 74 zákona o přestupcích koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání; v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že z obsahu správního spisu není patrné, že by správní orgán I. stupně hodlal v průběhu ústního jednání provést výslech žalobce, tzn. obviněného, resp. že by tento výslech byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Jak totiž plyne ze spisu, správní orgán měl k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupku žalobcem dostatečně prokazovaly. Ve shodě se stěžovatelem má rovněž Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud dostatečně od sebe neodlišil potřebu výslechu účastníka od nutnosti konat ústní jednání před správním orgánem. V případě ústního

jednání totiž skutečně není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen. Krajský soud se mylí, pokud dospěl k závěru, že práva zakotvená v ustanovení § 36 správního řádu jsou právy výlučně účastníka řízení samotného a nemůže je proto vykonat jeho zástupce. Jestliže totiž podle tohoto zákonného ustanovení platí, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat o poskytnutí informací a musí jim být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jedná se ve všech případech z povahy věci o práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak také prostřednictvím svých zástupců. Z citovaného ustanovení tak nelze dovodit, že se jedná o případ, kdy má obviněný v řízení něco vykonat osobně ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, a tedy že správní orgán nemůže komunikovat pouze s jeho zástupcem, nýbrž musí předvolání k ústnímu jednání doručit též obviněnému. Za podstatnou pak považuje zdejší soud především skutečnost, že v důsledku nedoručení předmětného předvolání přímo žalobci nemohla být porušena jeho práva na spravedlivé projednání věci, jelikož veškerá svoje procesní práva měl možnost uplatňovat osobně anebo prostřednictvím svého zástupce. Ze správního spisu plyne, že celkem ve třech případech byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, vždy byl výslovně poučen o svých právech a měl tak dostatečnou možnost je uplatňovat. Jejich uplatňování zákonem předvídaným způsobem však přitom nutně zůstává toliko jeho právem, nikoliv povinností.“

V rozsudku ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 – 37, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „v případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhopvat důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§34 odst. 1 správního řádu). Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce. Osobní účast obviněného, který je zastoupen, by byla vyžadována pouze tehdy, vystala-li by potřeba jej vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že správní orgán může požadovat osobní konání zastoupeného v řízení jen tehdy, je-li k tomu oprávněn na základě zákona. Správní orgán tedy může účastníka předvolat k výsledku pouze tehdy, pokud je jeho osobní účast nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu (bliže viz např. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 100/2008 – 61).“

V nyní projednávané věci se stejně jako ve věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 As 53/2013 jednalo o případ, kdy správní orgán prvního stupně doručil předvolání k ústnímu jednání pouze zmocněnci obviněného z přestupku (Ing. M. J.). Z protokolu o ústním jednání ze dne 29. 10. 2013 přitom vyplývá, že správní orgán prvního stupně považoval shromážděné důkazy, jejichž výčet byl v protokolu zaznamenán, za dostatečné k řádnému zjištění skutkového stavu, přičemž nepovažoval za nutné provádět výslech žalobce jako obviněného (výslovně uvedl, že z předložených listinných důkazů nemá nejmenších pochybností o spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu žalobcem, a že podklady pro vydání rozhodnutí již nebude doplňovat). Krajský soud proto s přihlédnutím k závěrům učiněným Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně nepochybil,

pokud žalobce nepředvolal za účelem výslechu, ale zaslal předvolání k ústnímu jednání pouze jeho zmocněnci. Neúčast žalobce totiž nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situace nemohla ohrozit cíl předmětného řízení, neboť správní orgán prvního stupně měl ve správním spisu k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupků žalobcem dostatečně prokazovaly, a kterými ostatně provedl dokazování u ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Jednalo se např. o oznámení přestupku, úřední záznam policistů a záznam měření rychlosti jízdy žalobce. Osobní účast žalobce u jednání proto nebyla nutná.

Zbývající část žalobních námitek směřovala k otázkám náležitého zjištění skutkového stavu, resp. ke správnosti provedeného dokazování. Žalobce především namítal, že měření rychlosti jeho vozidla bylo provedeno chybně, zařízením s neplatnou kalibrací a že správní orgány provedly dokazování v rozporu se zákonem, resp. nepřípustnými důkazními prostředky.

Soud obecně konstatuje, že otázky dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku) jsou upraveny ve správním řádu. V § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101). Obecně je vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek č. j. 1 As 96/2008 - 115). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Soud zdůrazňuje, že žalobce zůstal v průběhu celého správního řízení zcela pasivní, a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal

odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, toto odvolání však nebylo odůvodněno ani doplněno, a to ani poté, co byl správním orgánem vyzván k jeho doplnění. Žalobce mohl veškeré své námitky, které nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce neučinil.

Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužily především oznámení o přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, ze dne 22. 8. 2013, č. j. KRPJ-85592-5/PŘ-2013-160041-SVA; úřední záznam sepsaný službu konajícím policistou nstržm. S. V. o popisu dané události; videozáznam a fotografie pořízené měřicím zařízením PolCam, z nichž vyplývá, že zachycenému vozidlu řízenému žalobcem reg. zn. 3AC 8525 byla dne 22. 8. 2013 v 16:07 hod. naměřena rychlost jízdy 107 km/h, ověřovací list č. 235/12, podle něhož silniční rychloměr PolCam PC 2006 výr. č. 1255PL/2008 byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti silničních vozidel, a to s platností od 24. 10. 2012 do 23. 10. 2013. Soud tedy zjistil, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru PolCam PC 2006, výr. č. 1255PL/2008, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011–54, dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Jelikož žalobce i jeho zmocněnec zůstali v řízení nečinní, žalovaný v rámci odvolacího řízení přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se jakkoli odchýlovat, odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu. Vycházel zejména ze záznamu ze silničního radaru PolCam, z něhož je patrná registrační značka vozidla a rychlost, která byla vozidlu naměřena. Správní orgán neměl pochyb rovněž o totožnosti řidiče, jelikož žalobce byl po zastavení policejní hlídkou ztotožněn dle občanského a řidičského průkazu. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Soud na základě zhodnocení správního spisu dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání popsaného přestupku. Soud má stejně jako správní orgány za to, že spáchání přestupku bylo žalobci prokázáno.

S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, resp. provedené dokazování, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Jelikož však nyní namítané skutečnosti ohledně provedení měření, resp. provedení dokazování, nebyly ve správním řízení žádným způsobem rozporovány a nevyvolávaly tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami nijak blíže zabývat, a to ani v řízení v prvním stupni, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení však nelze námitky žalobce v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43 nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).

Z uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. června 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně